

Sygn. akt **II AKa 54/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SA Piotr Brodniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 r. sprawy

E. L.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt III K 244/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) lat,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. F. kwotę 147,60

(stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Andrzej Wiśniewski Bogumiła Metecka-Draus Piotr Brodniak

Sygn. akt II AKa 54/14

UZASADNIENIE

E. L. został skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie II K 387/ 10 za czyn z art. 157 § 1 k.k., popełniony w dniu 05 czerwca 2010 r., którym orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 10 złotych.

II. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 lutego 2012 r. w sprawie III K 61/11, za czyn z art. 197 § 3 pkt 1 k.k., popełniony w dniu 22/23 października 2010 r., zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 czerwca 2012 r. sygn. akt II AKA 97/12, którym orzeczono karę 6 lat pozbawienia wolności.

III. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 września 2013 r. w sprawie III K 172/12, za czyn z art. 191 § 1 k.k., popełniony w dniu 22/23 października 2010 r., którym orzeczono karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt III K 244/13:

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego E. L. wyrokami opisanymi w punktach II i III części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

2. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył na poczet orzeczonej w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawach, tj. od dnia 23 października 2010 roku.

3. na podstawie art. 89 § 1 k.k. oraz art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego wyrok opisany w punkcie I części wstępnej wyroku.

4. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. przyznał adw. R. F. od Skarbu Państwa kwotę 147, 60 (stu czterdziestu siedmiu i sześćdziesięciu setnych) złotych, w tym 23% VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę z urzędu.

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od wyroku złożył obrońca skazanego, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił rażąco niewspółmierność, w sensie surowość kary, orzeczonej względem skazanego w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku, polegającą na wymierzeniu kary 6 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności na skutek przecenienia ustalonych w tej sprawie okoliczności obciążających skazanego, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności łagodzących.

Tak podnosząc, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego zasługuje na uwzględnienie.

Lektura wniesionego środka odwoławczego prowadzi do wniosku, iż apelujący nie kwestionuje co do zasady połączenia kar, co ostatecznej wysokości wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności i zarzutom wywiedzionym w tym zakresie, nie sposób odmówić słuszności.

W przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 86 § 1 k.k. możliwym było wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 6 lat pozbawienia wolności (zasada pełnej absorpcji) do sumy kar (zasada pełnej kumulacji), która w przypadku skazanego wynosiła 6 lat i 7 miesięcy. Sąd Okręgowy łącząc kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wskazanymi wyżej w punktach II, III części wstępnej wyroku, wymierzył skazanemu karę łączną 6 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu zarówno kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy osądzonymi czynami objętymi tym orzeczeniem. Relacje te sprowadzają się do określenia jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje tym bardziej kara łączna orzeczona wyrokiem łącznym winna być zbliżona do dopuszczalnego minimum uwarunkowanego wysokością kar

orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem. Nie bez znaczenia dla intensywności tego związku pozostaje także ocena wielości czynów przestępczych, rodzaj, wielość i podobieństwo dóbr prawnie chronionych naruszonych przestępstwami dokonanymi przez skazanego.

Jak słusznie wskazał sąd meriti między czynami skazanego z obu wyroków zachodzi zbieżność czasowa i sytuacyjna. Zmuszanie miało być bowiem środkiem do realizacji przestępstwa zgwałcenia, by W. M. nie przyszedł z pomocą G. R., aczkolwiek realizowanym na szkodę innej osoby. Zarówno zgwałcenia, jak i zmuszanie naruszają wolność osób. Równocześnie wyprowadzając taki wniosek i uwzględniając właściwe zachowanie skazanego w izolacji, sąd pierwszej instancji uznał, iż z uwagi na w dalszym ciągu bezkrytyczny stosunek wskazanego do popełnionych czynów, właściwym jest zastosowanie wobec niego zasady absorpcji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowisko takie nie jest uprawnione, a kara orzeczona przez sąd pierwszej instancji winna być wymierzona zgodnie z zasadą absorpcji. Zachowanie skazanego w czasie odbywania kar badanych przy wymierzaniu kary łącznej, w tym postawa E. L. wobec popełnionych czynów, może mieć znaczenie dla wymiaru kary, ale okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia. Równocześnie nie można wymagać od skazanego, by potępił przestępstwo, za które go skazano i brak takiego oświadczenia uznać, za podstawę do odmowy zastosowania zasady absorpcji, w sytuacji gdy słuszność kary ukształtowana w oparciu o tę zasadę wynika ze stopnia związku zbiegających się przestępstw. Skazany ma prawo podważać nawet prawomocny wyrok, również środkami nadzwyczajnymi, a także korzystać z pozakrajowych instytucji wymiaru sprawiedliwości. Jeśli skazany potępią swe przestępstwo, jest to sygnał świadczący o postępach w jego resocjalizacji i mogących się liczyć chociażby dla przedterminowego zwolnienia, ale jeśli tego nie czyni, nie oznacza to, że okoliczność ta ma być nadmiernie eksponowana, w tym sprzeciwiać się ukształtowaniu kary łącznej w warunkach absorpcji.

Z tych też względów Sąd Odwoławczy uznał, że właściwą dla E. L. będzie kara 6 lata pozbawienia wolności, a zatem z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji i do tej wysokości wymierzoną skazanemu karę obniżył.

Na podstawie art. 624 kpk Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze biorąc pod uwagę jego sytuację - pobyt w izolacji - ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Na podstawie § 14 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu należało zasądzić na rzecz obrońcy R. F. kwotę 147,60 zł w tym należny podatek VAT z tytułu nieopłaconej prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym w sprawie o wydanie wyroku łącznego.